

Червената кокошчица.

(Приказка).

Имало едно време една малка хубавица — червена кокошчица. Тя живеяла самичка в малката си кжщичка на края на селото. Имала си ключ и винаги заключвала кжщичката си. Тя заключвала и когато била вътре в стаичката си, и когато излизала да се поразходи, или пък когато отивала до близката горица да си събере клечици за огън.

Кума лиса, голяма хитруша, чула за хубавицата кокошка и почнала вече да я дебне и да се пооблизва. Тя решила как, как да я намери.

Един ден казала на майка си: — „Мамо тури в котлето вода да ври. Аз ще ида да уловя червената кокошчица. Решила съм днес да ти приготвя славен обяд“.

Тржгнала кума лиса да си дири богатия обяд. Обиколила еднаж, дваж около малката кжщичка на червената кокошчица, па се сгушила на кълбо в една купчина суха трева. Тя едвам се забелязвала и не сваляла поглед от малката вратица. По едно време нашата хубавица излязла да си посъбере малко клечици за огън. Кума лиса я издебнала и право към вратицата. Не щеш ли, този път кокошчицата забравила да заключи. Светнали очите на кума лиса. Тя бързо се промъкнала и се скрила зад вратата.

След малко се вжрнала кокошчицата. Щом влязла в стаичката и хоп, кума лиса насреща ѝ.

„Хванах ли те най-после!“ — извикала злобно лисицата.

Кокошчицата премряла от страх.

„Сега, ако не искаш да те изям, гледай ме право в очите, без да мигнеш!“

Кокошчицата се разтреперила и я загледала право в очите, без да мигне. И лисицата почнала да обикаля и тича силно около кокошчицата. Вжртяла се и тичала, а кокошчицата не дигнала очи от нея — според както ѝ заповедала лисицата, до като така се замаяла, свят ѝ се завжртял и тя паднала на земята. Кума лиса сграбчила бързо замаяната кокошка, която не успяла